

LBRIS

We know
books

A. ESMEE

Ryker

VOLUMUL 1

DEMONII
NU TRĂIESC
NUMAI ÎN IAD

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

CUPRINS

Playlist · 9
Prolog · 11
SKYE · 13
1:1 · SKYE · 27
1:2 · RYKER · 37
1:3 · SKYE · 43
1:4 · RYKER · 55
1:5 · RYKER · 67
1:6 · SKYE · 73
1:7 · RYKER · 83
1:8 · SKYE · 93
1:9 · RYKER · 107
1:10 · SKYE · 113
1:11 · RYKER · 127
1:12 · RYKER · 133
1:13 · SKYE · 141
1:14 · RYKER · 157
1:15 · SKYE · 163
1:16 · RYKER · 173
1:17 · SKYE · 183
1:18 · RYKER · 195
1:19 · RYKER · 199
1:20 · SKYE · 203
1:21 · SKYE · 219
1:22 · SKYE · 229
1:23 · RYKER · 247
1:24 · RYKER · 263
1:25 · SKYE · 269
1:26 · RYKER · 283
1:27 · SKYE · 291
1:28 · Epilog · 301
Mulțumiri · 303

*De ce alegem să ne rănim,
când de fapt
putem alege să ne iubim
din tot sufletul?*

SKYE

*„You are broken on the floor
And you're crying, crying
He has done this all before
But you're lying, lying
To yourself, that he'll find help
That he will change to someone else
But you're broken on the floor
Still asking him for more.”*

Isak Danielson – Broken

De când m-am mutat la facultate, am decis că nu mai vreau să mă întorc atât de des acasă, cu toate că mama avea să facă scandal de fiecare dată. Dar sincer nu-mi păsa. Și nici acum nu-mi pasă. M-a adus până aici ca să-mi spună că vrea să particip la evenimentul ei caritabil ca pianistă. Ea, care n-a fost niciodată de acord cu muzica și cu facultatea pe care am ales-o. Ea, care-mi interzicea să cânt sau să ascult muzică la volum ridicat. Dar de data asta nu va mai fi la fel, pentru că am de gând să mă opun ei și tuturor celor care vor să-mi taie aripile.

Au trecut abia câteva minute de când am plecat din fața casei mele și încă nu-mi pot scoate din minte privirile pe care Ryker mi le-a aruncat atunci când m-am urcat în mașina fratelui său. Atmosfera dinăuntru e

cât se poate de tensionată, ca și cum din clipă în clipă am aștepta ca un vulcan să erupă.

Îl observ pe Ryker privind pe geamul mașinii și trecându-și agitat mâna prin păr. E un gest pe care îl face ori de câte ori e nervos. Și în ultimele minute a fost extrem de nervos, ca și cum prezența mea acolo l-ar fi deranjat. Aș crede că pe el îl deranjează cam toată lumea, dar e posibil să mă înșel. Nu vreau să-l judec, și cu atât mai mult să-i pun întrebări care l-ar putea face să se simtă prost, așa că mai bine îmi țin gura închisă și-mi caut în liniște căștile prin buzunarele pantalonilor. Le conectez la telefon și apăs *play* pe prima piesă care-mi apare atunci când deschid aplicația.

Închid ochii, lăsându-mă purtată de mesajul și ritmul melodiei chiar în clipa în care Zach frânează brusc, făcându-mă să deschid ochii speriată. În următoarea clipă, ușa din spatele scaunului meu se trânteste cu putere, iar Ryker iese nervos afară din mașină, lovind cu adidașii pietrele de pe mijlocul drumului. Îl privesc pe Zach cu ochii măriți, însă acesta nu spune nimic, în schimb iese din mașină și se îndreaptă spre fratele său. Nu aud ce îi spune, dar orice ar fi, Ryker pare că nu vrea să se liniștească și continuă să lovească nervos tot ce apucă în cale.

Simt nevoia să ies din mașină, însă nu e treaba mea să mă amestec în asta. Cu toate că nu vreau să privesc în direcția lor, tot o fac, și din nou îl surprind pe Ryker privind-mă, de data asta altfel decât prima oară. În ochii săi pot citi ajutorul pe care mă roagă să i-l ofer.

Doar că nu știu cum s-o fac.

Și de ce eu sunt cea la care trebuie să apeleze?

Pentru că, în fond și la urma urmei, sunt la fel de rănită ca el și nu cred că voi putea vindeca rănille nimănui până când ale mele nu vor fi complet cicatrizate.

Așa că încerc să-i ignor privirea pe cât se poate.

Între timp, Zach îi mai spune ceva, care de data asta funcționează, pentru că Ryker se mai liniștește puțin, moment în care fratele său intră în mașină, lăsându-l afară pentru alte câteva minute.

Aș vrea să-l întreb ce a fost asta, dar nu știu cum să o fac fără să par nepoliticoasă. Așa că doar îl privesc pe Zach, al cărui chip pare obosit și încercat de probleme. Pot observa că Ryker nu e la prima sa ieșire de genul ăsta, pentru că altfel Zach n-ar fi știut cum să se poarte cu el. A părut că totul e cât se poate de obișnuit pentru el și s-a purtat cu fratele lui cu un calm ieșit din comun.

Zach observă că-l privesc destul de insistent, așa că se întoarce spre mine, rezemându-și capul de tetieră. Pare extenuat, ca și cum ar fi făcut asta toată noaptea în loc să se odihnească.

Mă privește scurt, dar mai apoi rupe tăcerea, fără ca eu să mă aștept la asta:

— Tu și Ryker ați fost colegi de liceu, nu-i așa?

— Da. Era cu un an mai mare ca mine, spun simțind nevoia de a oferi această informație.

Știi că Ryker Brown a terminat liceul cu vreo doi ani în urmă și că încă de atunci lucrurile nu mergeau foarte bine. Se zvoneau tot felul de chestii despre el, dar la un moment dat am ajuns să nu mai cred nimic din tot ce auzeam.

— Ryker are un comportament mai dificil, îmi spune Zach, frecându-și ochii. În urmă cu câțiva ani, a fost diagnosticat cu tulburare bipolară de tipul doi.

— Nu înțeleg, spun uimită. Ce înseamnă asta?

— Adică Ryker are momente în care e extrem de deprimat și are o dispoziție instabilă extrem de crescută. E exact așa cum ai văzut acum. Unele episoade se termină repede, altele durează și câteva ore.

— Îmi pare rău!, spun, neștiind dacă e ok sau nu. Presupun că ți-e dificil cu el.

— Am momente în care vreau să renunț, și nu o pot face. Nu pot să-l las așa, la voia întâmplării.

— Poate ar ajuta terapia, sugerez eu, încercând să-l consolez.

— Ar ajuta, dacă ar vrea să meargă. Dar după...

Însă nu-și termină fraza, pentru că Ryker intră în mașină în următoarea clipă, iar discuția de mai devreme rămâne în aer, plutind amenințător deasupra capetelor noastre. E vizibil nervos, ochii îi sunt roșii iar chipul îi exprimă furie. O furie care mă sperie.

Nu știu ce s-a întâmplat cu Ryker în ultimii ani în care n-a mai fost prin preajmă, dar scena de mai devreme îmi va rămâne impregnată pe retină mult timp de acum înainte. Cu toate astea, îi caut privirea prin oglinda mașinii, dar imediat ce ochii ni se întâlnesc, regret că am făcut-o. Atât de multă durere și dezamăgire față de lumea din jurul său n-am mai văzut vreodată la nimeni. De parcă cineva ar fi de vină pentru tot ce i se întâmplă. De parcă întreaga lume ar fi împotriva lui și ar vrea să-l ucidă.

Aș vrea să-l întreb ce-a fost asta, dar în următoarea clipă Ryker își bagă căștile în urechi și dă muzica la maximum.

— Ryker! Ryker!, strigă Zach în încercarea eșuată de a-i capta atenția fratelui său. O să surzești, amice, dă muzica aia mai încet!

— Face asta mereu?, întreb iritată, pentru că deja a început să mă enerveze și pe mine.

— Nu tot timpul. Doar atunci când are o pasă mai proastă sau pur și simplu boala își spune cuvântul. În rest, e ca toți ceilalți...

Dau din cap a pricepere, cu toate că nu înțeleg nimic. Nu știu ce se ascunde în spatele acelor ochi plini de dezamăgiri, dar n-aș vrea să fiu în preajma lui atunci când va avea unul dintre episoadele sale mai nasoale. Pentru că nu sunt sigură că eu pot fi persoana care l-ar putea ajuta.

— Aș mai pune o frână, doar ca să-i atrag atenția să dea volumul mai mic la muzica aia, dar sunt sigură că n-o să iasă bine pe urmă.

Poate că Ryker e dificil sau greu de înțeles uneori, dar sunt sigură că dacă va cere ajutor, îl va primi într-o bună zi. Că cineva va fi suficient de puternic să-i înfrunte demonii ce locuiesc înăuntrul sufletului său. Și sper ca acea persoană să-l poată vindeca într-o bună zi.

Pentru că merită.

Și pentru că nimeni nu merită să sufere. Oricare ar fi rădăcina suferinței sale.

Doar că nici măcar eu nu gândesc mereu așa. Însă, văzându-l azi pe Ryker, îmi dau seama că viața mea e cu mult mai simplă decât a lui și că poate ar trebui să fiu mai recunoscătoare pentru ceea ce am și cine sunt. Chiar dacă nu mai am un frate, precum are Ryker în persoana lui Zach. Chiar dacă nu mai sunt cine am fost, în urma morții lui Maverik.

***

Clădirile mult prea înalte ale Denverului mi se perindă prin fața ochilor, deschizând înaintea mea lumea în care m-am refugiat după accidentul fratelui meu. Locul în care am fugit de toți și de toate doar pentru a fi eu însămi.

După ziua de azi, cu siguranță n-am să mai pășesc prea curând în orașul natal. Încep să cred că în afară de tata, care încă mă mai așteaptă cu drag acolo, nimic nu mă mai leagă de ceea ce a fost cândva acel orașel.

— Să-mi spui pe unde să o iau, Skye.

— Ești aproape, spun cam absentă.

— Stai în centru?

— Da. Chiar în complexul de lângă Mall.

— Vorbești serios?, mă întrebă, privindu-mă în ochi pentru prima dată de când fratele său a ieșit din mașină cu jumătate de oră în urmă.

— De ce ești așa surprins?

— Pentru că apartamentul nostru e chiar în același bloc.

Nu știu de ce sunt atât de uimită de afirmația lui, însă probabil expresia mea îl amuză, pentru că la scurt timp afișează un zâmbet pe care aș vrea să-l văd cândva și la Ryker. Dacă are unul.

Atunci când Zach oprește mașina, simt un nod uriaș în gât și o presiune ciudată asupra plămânilor. Să fie din cauza aerului închis din mașină? Sau a întâmplărilor din ultima oră? N-aș putea spune exact. De un lucru sunt sigură însă: că vreau să ies cât mai repede din mașina asta și să ajung în apartamentul meu. Am nevoie să fiu singură. Să nu mai văd și să nu mai aud pe nimeni. Imediat cum Zach oprește automobilul în fața complexului în care locuiesc, sar din el direct în aerul rece de octombrie. Poate prea repede, pentru că simt cum amețesc din cauza mișcărilor bruște pe care le fac. O mână rigidă mă apucă însă de coate, făcându-mă să mă rotesc spre posesorul acesteia și să-mi recapăt stabilitatea în picioare. Zach mă privește pătrunzător, însă nu reușesc să citesc nimic în privirea lui. Observ totuși că are aceeași nuanță a ochilor ca cea a lui Ryker și, din nu știu ce motiv, lucrul ăsta mă neliniștește puțin. Trăsăturile asemănătoare ale celor doi sunt evidente la Zach atunci când vorbește sau se concentrează pe ceva anume.

— Ești în regulă?, mă întreabă acesta în cele din urmă.

— Da... doar am ieșit prea repede din mașină și cred că aerul rece nu mi-a priit așa cum credeam c-o s-o facă.

Îmi trec nervoasă mâna prin păr, umezindu-mi buzele în același timp. Ridic privirea din pământ, însă ochii mei îi întâlnesc din nou pe cei ai lui Ryker. Din nou e nervos. Ori poate că nu și-a schimbat starea de acum treizeci de minute.

— Vrei să termini odată și să mă ajuți și pe mine să car valizele astea sus?

Tonul lui a fost grav, dar nu răstit. În timp ce îi vorbește fratelui său, nu mă slăbește din priviri, ca și cum în ochii mei ar putea găsi răspunsuri la întrebările care-l frământă.

Aș vrea să-i spun că nu sunt persoana potrivită. Că viața mea e mult mai complicată decât las să se vadă. Și că uneori mi-e greu să merg mai departe și să mă prefac că sunt altcineva, când de fapt nu sunt nimic.

— Pot să ajut cu ceva?, întreb în cele din urmă când tensiunea dintre ei doi se mai risipește, sau am impresia că o face.

— Poți să iei asta, mi se adresează Zach, aruncându-mi o geacă de piele așezată deasupra unor valize din portbagaj. De restul ne ocupăm noi.

Dintr-un gest, prind geaca pe care Zach mi-o aruncă, inspirând parfumul pe care aceasta o emană. Au trecut mulți ani de când Ryker a dispărut din viețile noastre, însă parfumul lui a rămas același. L-aș recunoaște dintr-o mie, chiar dacă ar fi să mai treacă încă alți ani peste el.

Mi se furnică pielea pe mine când ating materialul gecii și, ca și cum aș fi apăsat un buton al amintirilor, mă simt din nou întoarsă în timp, cu vreo câțiva ani în urmă, când eram doar o elevă de liceu anonimă pentru mulți din școala aia. Îmi amintesc cum Ryker avea altercații cu elevii mai mici și că, deși încerca să fie invizibil printre ei, mereu ieșea în evidență cu ceva.

— Ai de gând să te miști din locul ăla, sau aștepți să vină Anul Nou?, mă întrebă acesta vizibil iritat.

Nu-i răspund, însă mă desprind din locul în care stăteam mai devreme și-l urmez spre intrarea în clădire.

— Așează-l aici, îi spune fratele său când ajungem în fata ușii apartamentului lor.

Ciudat sau nu, ușa lor e vis-à-vis de a mea. Nu știu dacă asta mă surprinde ori nu, însă decid să nu le arăt și lor. În urmă cu câteva ore nici nu m-aș fi gândit că ne vom întâlni, darămite că apartamentul liber de lângă mine va fi ocupat atât de repede.

— Unde ziceai că locuiești?, mă întrebă din nou Zach.

— Chiar aici, spun și arăt cu degetul peste umărul meu. Mulțumesc că m-ai adus cu mașina până în oraș!

— A fost plăcerea mea. Nu te-am mai văzut de mult, spune, oprindu-se busc când își dă seama că merge pe un teren nesigur.

Zach își freacă ceafa cu mâna, balansându-se de pe un picior pe altul, încercând să-și găsească cuvintele.

— Nu ziceai că te grăbești să ajungi nu știi unde?, se răstește fratele său din pragul ușii.

— Chiar trebuie să fii nesimțit?, răspund și eu la rându-mi cu o întrebare.

— Dacă n-aș fi, totul ar fi foarte plictisitor. Și nimănui nu-i place plictiseala.

Iar mi-a vorbit pe acel ton grav, folosindu-și vocea aceea joasă. Mă fixează cu privirea, încercând să mă intimideze. Doar că în loc să fiu intimidată, mă pierd în ochii săi de o nuanță pe care n-am mai văzut-o la nimeni până acum: un verde-crud combinat cu o nuanță de albastru-deschis precum cerul senin în zilele de vară.

Culoarea ochilor lui exprimă viața, în timp ce sufletul său moare cu fiecare secundă care trece.

1:2

*Am căutat liniștea, și te-am găsit pe tine în haos.
Am căutat iubirea, dar în loc de asta am găsit un
suflet rupt în bucăți, pe care m-am
chinuit să-l repar.*

RYKER

*„A broken heart is all that's left
I'm still fixing all the cracks
Lost a couple of pieces when
I carried it, carried it, carried it home
I'm afraid of all I am
My mind feels like a foreign land
Silence ringing inside my head
Please, carry me, carry me, carry me home.”*

Duncan Laurence – Arcade

Mă privesc uneori în oglindă și nu mă recunosc. Nu știu cine mai exact se ascunde sub acest chip obosit care încearcă să pară altceva decât este cu adevărat.

De ceva timp încerc să răspund la întrebarea: cine sunt eu și ce vreau de la mine?, dar de fiecare dată când deschid gura ca să vorbesc, răspunsul nu vrea să-mi părăsească buzele. Și sunt zile în care mă tem să dau glas vreunui răspuns, dar și zile în care mă înnebunește să nu-l știu.

Chiar așa, cine sunt eu cu adevărat? Ce se ascunde în mintea mea? Și de ce lumea mă vede ca pe ceva de care ar trebui să se ferească?

În fond, am suferit la fel ca alții, doar că eu aleg uneori să mă ascund în propria negură a minții mele și să sufăr de unul singur. Sunt zile în

care vreau să urlu, pentru a scoate afară din mine tot ce mă doare, dar și zile în care țipetele nu se aud din cauza demonilor din mintea mea. Sunt controlat de ei, fie că vreau, fie că nu. Fac parte din mine, măcinându-mă puțin câte puțin în fiecare secundă din viața asta nenorocită. Vreau uneori ca totul să înceteze. Să înceteze să mă mai doară. Să înceteze să mă mai controleze. Să înceteze să mai fie atât de prezenți în viața mea.

Mă uit uneori la mine și mă urăsc. Mă urăsc pentru tot ce sunt și tot ce aș putea fi. Pentru că sunt vulnerabil, când de fapt aș putea fi mai curajos. Pentru că aș putea zâmbi în loc să plâng, și să iubesc mai mult în loc să urăsc tot ce are legătură cu mine.

Degeaba încerc să mă lupt cu demonii ce-mi posedă mințile, pentru că n-aș avea vreodată șansa să scap de ei. Bătălia oricum va fi câștigată de ei, iar la final voi ieși la fel de distrus.

Atunci când tac și încerc să caut o portiță de salvare, îmi aud gândurile urlând după ajutor. Țipă, încercând să se salveze de propriul eu captiv în mrejele minții sale bolnave.

Nu știu cine sunt și ce se întâmplă cu mine.

Vreau să scap, dar nici asta nu știu cum să fac. Pentru că ori de câte ori vreau să înaintez cu încă un pas, mă simt ca și cum aș fi blocat într-o cușcă, iar în locul meu iese la suprafață cealaltă față a mea. Cea pe care nimeni nu poate și n-ar trebui să o vadă. Cea pe care nimeni n-are cum s-o înfrunte. Nici măcar eu.

Mă trezesc din nou țipând după ajutor, după o gură de aer, ținând mâna întinsă pentru a fi scos la lumina zilei, pentru a ieși în cele din urmă la suprafață și a fi scăpat de acest Infern în care m-am născut. Dar în schimb, sunt captiv în negura propriei minți, încercând să ies iar la suprafață. Să mă salvez de demonii ce colcăie în interiorul meu. De toate acele ființe care mă vor mai mult mort decât viu.

E din nou întuneric afară, la fel cum e și înăuntru. Noaptea nu e nicio diferență dacă trăiesc sau nu. Dacă respir sau nu. Dacă pot merge mai departe sau continui să rămân blocat.